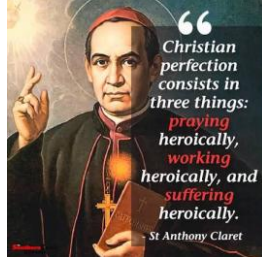
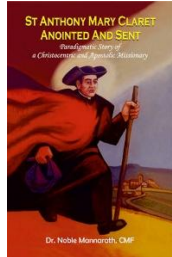
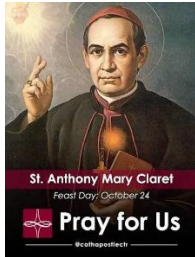

บทเทศน์และข้อคิด วันเสาร์ ที่ 24 ตุลาคม 2026 (มิสซาเช้า)

นักบุญ อันตน มารีเย คลาเรต์ ศต. 19

บทอ่านประจำวัน: เอเฟซัส 4:7-16 และ ลูกา 13:1-9

บทเทศน์และข้อคิด: “พระเจ้ามิได้ประทานเวลาเพิ่ม เพื่อให้เราอยู่เหมือนเดิม”

ชายคนหนึ่งซื้อกระถางต้นไม้มาวางไว้หน้าบ้าน เขารดน้ำทุกวัน แต่ผ่านไปหลายเดือน ต้นไม้ก็ยังไม่ออกดอก ภรรยาจึงถามว่า “คุณแน่ใจหรือว่าต้นนี้เป็นต้นไม้ดอก?” สามิตอบอย่างมั่นใจว่า “แน่สิ! ตอนซื้อมาป้ายเขียนว่า ‘ออกดอกตลอดปี’” ภรรยาก็มุดแล้ว ยิ้ม “คุณอ่านผิดแล้ว ป้ายนั้นเขียนว่า ‘ลดราคาตลอดปี!’” บางครั้งเราก็เป็นเช่นนั้น เราคิดว่าตนเองกำลังเติบโต เพราะยังมาวัด ยังสวดภาวนา ยังมีกิจกรรมมากมาย แต่พระเยซูเจ้ามิได้ถามว่า “มีใบมากไหม?” พระองค์ถามว่า “เกิดผลหรือยัง?”

พระวรสารวันนี้กล่าวถึงต้นมะเดื่อซึ่งปลูกไว้ถึงสามปี แต่ไม่เกิดผล เจ้าของสวนจึงบอกให้ตัดทิ้ง อย่างไรก็ตาม คนสวนวิงวอนว่า “นายครับ ขอทิ้งไว้อีกปีหนึ่งเถิด ผมจะพรวนดินใส่ปุ๋ยดู ถ้ามันเกิดผลก็ดีไป ถ้าไม่เกิดผลแล้วค่อยโค่นทิ้ง” นี่คือการแพกตร์แท้จริงของพระเจ้า พระองค์ทรงจริงจังกับการกลับใจ แต่ก็ทรงเปี่ยมด้วยความอดทน พระองค์มิได้รับโค่นเรา พระองค์ทรงพรวนดิน ใส่ปุ๋ย และประทานโอกาสใหม่ แต่เราต้องไม่เข้าใจผิดว่า “พระเจ้าอดทน” หมายความว่า “เราไม่ต้องเปลี่ยนแปลง” พระเมตตาไม่ใช่ใบอนุญาตให้ผัดวันประกันพรุ่ง แต่เป็นโอกาสให้เราเริ่มต้นใหม่ วันนี้

นักบุญผู้เปลี่ยนเส้นด้ายให้กลายเป็นพระวรสาร

นักบุญอันตน มารีเย คลาเรต์ เกิดที่แคว้นกาตาลุญญา ประเทศสเปน ค.ศ. 1807 ในครอบครัวช่างทอผ้า เมื่อเป็นหนุ่มท่านเดินทางไปบาร์เซโลนาและมีความเชี่ยวชาญในการออกแบบลวดลายสำหรับเครื่องทอผ้าแบบฉักการ์ด (Jacquard) คือ เทคนิคการทอผ้าที่สร้างลวดลายให้ปรากฏขึ้นเป็นเนื้อเดียวกันโดยตรงบนผืนผ้า แทนที่จะเป็นการพิมพ์สีหรือปักทาบลงไปบนผืนผ้า ท่านมีอนาคตสดใสในวงการสิ่งทอ แต่วันหนึ่งพระวาจาของพระเยซูเจ้าดังก้องในใจท่านว่า “มนุษย์จะได้ประโยชน์อะไร หากได้โลกทั้งโลก แต่

ต้องเสียชีวิตของตน?” คำถามนี้เปลี่ยนทิศทางชีวิตของท่าน จากผู้ท้อเสียด้าย ท่านกลายเป็นผู้ท้อหัวใจมนุษย์ให้กลับมาเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้า

สิ่งนี้สอดคล้องอย่างงดงามกับบทอ่านจากจดหมายถึงชาวเอเฟซัส นักบุญเปาโลบอกเราว่า พระเยซูเจ้าประทานพระพรให้แต่ละคนไม่เหมือนกัน บางคนเป็นอัครสาวก บางคนเป็นประกาศก บางคนเป็นผู้นำชาวดี บางคนเป็นผู้อภิบาลและอาจารย์ เพื่อร่วมกันเสริมสร้างพระวรกายของพระเยซูเจ้า

นักบุญคลาเรต์ไม่ได้ทิ้งความสามารถเดิมของท่าน แต่ทรงยอมให้พระเจ้า เปลี่ยนจุดประสงค์ของความสามารถนั้น ทักษะด้านการพิมพ์ การออกแบบ และการสื่อสารกลายเป็นเครื่องมือแพร่ธรรม ท่านเขียนหนังสือและหนังสือเล็กจำนวนมาก ก่อตั้งสำนักพิมพ์ศาสนา และแจกจ่ายสิ่งพิมพ์เพื่อให้พระวรสารเข้าถึงประชาชนธรรมดา ท่านเข้าใจสิ่งที่พระศาสนจักรในยุคดิจิทัลจำเป็นต้องเข้าใจเช่นกันว่า ถ้าความเท็จเดินทางด้วยความเร็ว พระวรสารจะเดินทางอย่างเชื่องช้าไม่ได้ ในอดีตท่านใช้แทนพิมพ์ วันนี้เราอาจใช้โทรศัพท์มือถือ สื่อสังคมออนไลน์ วิดีโอ หรือข้อความสั้น ๆ คำถามจึงไม่ใช่เพียงว่า “เราใช้สื่อมากเพียงใด?” แต่คือ “สิ่งที่เราส่งต่อ ช่วยสร้างพระวรกายของพระเยซูเจ้า หรือสร้างความแตกแยก?” เราส่งต่อความหวัง หรือส่งต่อความกลัว? เราส่งต่อความจริง หรือส่งต่อข่าวที่ยังไม่ตรวจสอบ? เราใช้พระพรเพื่อรับใช้ หรือใช้เพื่อทำให้ตนเองโดดเด่น? พระพรที่ไม่ยอมนำออกมาแบ่งปัน เปรียบเหมือนกิ่งไม้ที่มีใบดกแต่ไม่มีผล

พระสังฆราชผู้พรวนดิน ไม่ใช่เพียงสวมหมวกสูง

เมื่อได้รับแต่งตั้งเป็นพระอัครสังฆราชแห่งซันติอาโก ประเทศชิลี นักบุญคลาเรต์พยายามปฏิเสธ เพราะท่านปรารถนาเป็นธรรมทูตธรรมดามากกว่า แต่เมื่อยอมรับ ท่านไม่ได้เป็นพระสังฆราชที่นั่งรอประชาชนในสำนักหรรษา ท่านออกเยี่ยมสังฆมณฑล เดินทางไปยังถิ่นกันดาร จัดตั้งโรงเรียน โรงพยาบาล การฝึกอาชีพ และโครงการช่วยให้นักยากจนพึ่งตนเองได้ อีกทั้งยังร่วมก่อตั้งคณะนักบวชหญิงเพื่อการศึกษาแก่เด็กหญิง ท่านไม่ได้ถามเพียงว่า “ชาวบ้านร่วมมิสซาหรือยัง?” แต่ถามด้วยว่า “เด็ก ๆ มีโรงเรียนไหม?” “คนป่วยมีผู้ดูแลไหม?” “ครอบครัวมีหนทางดำรงชีวิตอย่างมีศักดิ์ศรีไหม?”

นี่คือการพรวนดินแบบพระวรสาร การประกาศข่าวดีมิใช่เพียงสอนให้คนมองขึ้นไปบนสวรรค์ แต่ต้องช่วยให้เขายืนขึ้นบนแผ่นดินด้วยศักดิ์ศรีของบุตรพระเจ้า **พระศาสนจักร**

วันนี้จึงต้องไม่เป็นเพียงต้นไม้ที่รักษารูปลักษณ์ภายนอก แต่ต้องเกิดผลเป็นความเมตตา การศึกษา การเยียวยา การสร้างงาน การปกป้องผู้อ่อนแอ และการเปิดประตูต้อนรับผู้ที่รู้สึกว่าไม่มีที่ยืน

บาดแผลที่กลายเป็นผลแห่งพระเมตตา

เหตุการณ์ที่น่าประทับใจที่สุดเกิดขึ้นที่เมืองโอลกิน ประเทศคิวบา เมื่อวันที่ 1 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1856 ชายคนหนึ่งใช้มีดโกนทำร้ายท่านอย่างรุนแรงที่ใบหน้า จากบริเวณหูลงมาถึงแก้ม นักบุญคลาเรต์รอดชีวิต แต่ต้องมีรอยแผลเป็นติดตัว เมื่อผู้ทำร้ายถูกตัดสินประหารชีวิต คนที่วิงวอนขอชีวิตของเขาไว้กลับเป็นผู้ที่ถูกเขาทำร้ายเอง นักบุญคลาเรต์ขอให้ลดโทษประหารลงเป็นโทษจำคุก เราลองคิดดู... มีดโกนของชายคนนั้นกรีดใบหน้าของพระสังฆราช แต่พระสังฆราชไม่ยอมให้มีดโกนเล่มเดียวกันกรีดหัวใจของท่านให้เต็มไปด้วยความเกลียดชัง นี่คือนั่นมะเดื่อที่เกิดผลจริง ไม่ใช่ผลของคำเทศน์ลึกลับซึ่งกินใจ แต่เป็นผลของการให้อภัยศัตรู

ผู้ร้ายตั้งใจฝาก “รอยแผล” ไว้บนใบหน้าของนักบุญ แต่ในที่สุดนักบุญกลับฝาก “รอยแห่งพระเมตตา” ไว้ในชีวิตของผู้ร้าย บางที่เราไม่มีศัตรูที่ถือมีดโกนมาปาดใบหน้า แต่มีคนใช้คำพูดเหมือนหัวใจเรา มีคนทำลายชื่อเสียงของเรา มีคนเนรคุณออกตัญญู หรือทำให้เราเจ็บปวดมาหลายปี พระเจ้ามิได้ขอให้เราเรียกความชั่วว่าความดี และการให้อภัยไม่ได้หมายความว่าไม่ต้องมีความยุติธรรม แต่หมายความว่า เราจะไมยอมให้บาดแผลของคนอื่นเปลี่ยนเราให้กลายเป็นคนที่มีหัวใจเหมือนผู้ทำร้าย

“เหตุร้าย” ไม่ได้พิสูจน์ว่าใครเลวกว่ากัน

ในพระวรสาร ผู้คนเล่าเรื่องชาวกาลิลีที่ถูกปีศาจสังหาร และคนสิบแปดคนที่ถูกหอคอยสิโลอัมทับตาย พวกเขาต้องการให้พระเยซูเจ้าชี้ว่า “ใครผิด ใครบาป ใครสมควรได้รับเคราะห์ร้าย” แต่พระเยซูเจ้าไม่ทรงเล่นเกมกล่าวโทษ พระองค์กลับถามผู้ฟังว่า “พวกท่านเองละกลับใจแล้วหรือยัง?” คำตอบนี้สำคัญต่อชาวโลกปัจจุบันมาก เมื่อเกิดภัยพิบัติ สงคราม โรคระบาด ความล้มเหลว หรือความขัดแย้ง เรามักรีบหาว่าใครผิด แล้วใช้ความทุกข์ของผู้อื่นเป็นเวทีตัดสินกัน แต่พระเยซูเจ้าทรงเชิญเราให้เปลี่ยนคำถามจาก “ทำไมเรื่องนี้เกิดกับพวกเขา?” เป็น “เหตุการณ์นี้เรียกร้องให้ฉันเปลี่ยนแปลงอะไร?” ดังนั้น เมื่อเห็นความทุกข์ อย่าชุบชิบ—จงช่วยเหลือ, เมื่อเห็นความผิดพลาด

อย่าประณาม—จงเตือนด้วยความรัก, เมื่อได้รับพระพร อย่าเก็บไว้—จงนำมาเสริมสร้าง
พระวรกายของพระเยซูเจ้า

นักบุญอันตน มารีย์ คลาเรต์ เคยเป็นช่างทอผ้า เป็นธรรมทูต เป็นนักเขียน เป็นผู้ก่อตั้ง
คณะนักบวช เป็นพระสังฆราช เป็นผู้ถวายคำปรึกษาแก่พระราชนิ และสุดท้ายเป็นผู้ลี้ภัย
ท่านเสียชีวิตในอารามซิสเตอร์เซียนที่ประเทศฝรั่งเศส วันที่ 24 ตุลาคม ค.ศ. 1870 ชีวิต
ของท่านดูเหมือนมีหลายบทบาท แต่มีหัวใจเพียงดวงเดียว คือหัวใจของธรรมทูต
วันนี้พระเจ้ายังคงตรัสกับเราแต่ละคนว่า “เราให้พระพรแก่เจ้าแล้ว—จงใช้อย่างดีเถิด”,
“เราให้เวลาแก่เจ้าอีก—จงกลับใจเถิด”, “เราพรวนดินและใส่ปุ๋ยให้เจ้าแล้ว—จงเกิดผล
เถิด”

บางทีปีนี้อาจเป็น “**อีกหนึ่งปี**” ที่คนสวนวิงวอนขอไว้ให้เรา, อีกหนึ่งปีที่จะคืนดีกับใคร
สักคน, อีกหนึ่งปีที่จะเลิกนิสัยที่ทำร้ายครอบครัว, อีกหนึ่งปีที่จะใช้พระพรรับใช้วัดและ
สังคม, อีกหนึ่งปีที่จะเปลี่ยนจากคริสตชนที่มีเพียงใบ ให้เป็นคริสตชนที่มีผล **ขออย่าให้
พระเจ้าต้องประทอนเวลาเพิ่มแก่เรา เพื่อให้เราอยู่เหมือนเดิม**

ขอวิงวอนให้นักบุญอันตน มารีย์ คลาเรต์ ผู้เคยทอผ้าด้วยเส้นด้าย และต่อมาได้ถักทอ
ผู้คนเข้าด้วยกันด้วยพระวรสาร ช่วยวิงวอนเพื่อเรา ให้พระพรทุกประการที่เราได้รับ
กลายเป็นผลแห่งความรัก และให้บาดแผลทุกแห่งในชีวิตของเรา มิได้ออกผลเป็นความ
ขมขื่น แต่เกิดผลเป็นพระเมตตา การให้อภัย และความหวัง อาแมน.

วิษณุ ธัญญอนันต์ เจ้าอาวาสวัดเซนต์จอห์น ลาดพร้าว กรุงเทพฯ